

„Tak vidíte,“ oddechla si, „nejsem to já.“

Pak se rozhlédla a znepokojeně křikla: „Jaká puntíkatá obluda se tu po mně opičí?“

Vosy se ustrašeně přikrčily. Dokonce úplně přestaly bzučet. Konečně to Velké Vose došlo. To ona sama je puntíkatá jako klaun!

„Co jste to se mnou vyvedly?“ osopila se na Žlutou a Černou.

Nějaká malá vosa úplně vzadu se dala do smíchu. Po ní druhá, třetí a čtvrtá. Za chvíli se smály úplně všechny, až se za břicha popadaly. Neměly Velkou Vosu moc v lásce pro její panovačnost a teď se mohly udusit smíchy.

„Hned mi udělejte zpátky moje proužky!“ dupala Velká Vosa vztekle.

Jenže obě pastelky ležely jako dočista dřevěné a ani se nepohnuly.

„Shodím vás ze stromu,“ vyhrožovala, „ukousnu vám špičku, rozpíchám vás na třísky!“

Velká Vosa už začínala být zoufalá.

„Podívejte se, jak vypadám,“ lamentovala. „Jsem všem jenom pro smích!“

„Puntíkatá vosa,“ smály se proužkované, „kdo to jakživ viděl?!“

„Ticho!“ zařvala puntíkatá.

Jenže vosy se hihňaly dál.

„Ta má ale ránu!“

„Vypadá jako žlutá beruška, hahaha!“

„Ne, ne, vypadá jako šašek!“

„To je ostuda, to je hanba,“ syčela Velká Vosa a sklonila hlavu s kusadly k Černé.

„Prosím,“ zaškemrala, „prosím, namalujte mi zpátky moje proužky.“

Na kouzelné slovíčko „prosím“ už Černá slyšela lépe.

„Nejdřív nás vraťte zpátky na zem,“ řekla.

„Ale opatrně,“ dodala Žlutá, „mám bolavá záda.“

Vosy se přestaly smát a jemně snesly obě pastelky do trávy.

Velká Vosa nastavila puntíkatý zadeček. Teď nastala práce pro Gumu.

